

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐνστασις ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Βασικὲς Ἐκκλησιολογικὲς καὶ Κανονικὲς Θέσεις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης
Πίστεως· λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα...»
(Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1321AB)

α. Ἡ ταυτότης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

1. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν προστασία τῆς Θεοτόκου, διαπομαίνει ἐκείνους τοὺς εὐσεβεῖς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι κατ' ἀρχὴν εἶναι Ἀντι-οικουμενισταὶ καὶ ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο, συγκροτοῦντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Κοινότητα τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου.

2. Οἱ εὐσεβεῖς Ἀντι-οικουμενισταὶ ἔχουν διακόψει ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 τὴν μυστηριακὴ κοινωνία μὲ τὶς λεγόμενες ἐπίσημες Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες μετέχουν στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ ἔχουν υἱοθετήσει ἢ ἀνέχονται τὸ Νέο Ἡμερολόγιο, διότι θεωροῦν τὸν μὲν Οἰκουμενισμό ὡς ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσι, τὸ δὲ Νέο Ἡμερολόγιο ὡς κατάκριτη καινοτομία.

3. Τὸ ἔργο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων εἶναι θεμελιωδῶς ἐνωτικόν, ἐφ' ὅσον ἀποβλέπει στὴν ἐνημέρωσι τῶν εὐσεβῶν γιὰ τὸν αἰρετικὸ χαρακτῆρα τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

4. Ἡ σοβαρὰ καὶ υπεύθυνος ἐνημέρωσις ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ θὰ ἀφυπνίσῃ, σὺν Θεῷ, τὴν συνοδικὴν συνείδησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρὸς σύγκλησιν Γενικῆς Συνόδου Ἐνώσεως ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως,

ὥστε νὰ καταδικασθῆ ἡ αἵρεσις καὶ νὰ ἀποκατασταθῆ ἡ ἑορτολογικὴ ἐνότης τῶν Ὁρθοδόξων.

β. Ἀκαινοτόμητοι καὶ Ἀποτειχίσις

1. Τὸ σύνολο τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπεστράφησαν τὴν καινοτομία τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, μὲ τὴν στάσι τους αὐτῇ, δηλαδὴ τῆς *ἀποτειχίσεως*¹ τους ἀπὸ τοὺς *Καινοτόμους*, δὲν προεκάλεσαν *Σχίσμα* στὴν Ἐκκλησία, ἀλλ' ὑπήκουσαν εἰς Αὐτὴν καὶ παρέμειναν ἐνωμένοι μαζί Της.

2. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπαινοῦν καὶ μακαρίζουν ὅσους *ἀποτειχίζονται*, δηλαδὴ χωρίζονται ἀπὸ καινοτόμους ποιμένας γιὰ λόγους *δογματικούς*, ὅταν αὐτοὶ κηρύσσουν δημοσίως κακοδοξίες καὶ αἵρέσεις¹.

3. Τὸ ἀμάρτημα τοῦ *Σχίσματος* ὑφίσταται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὴν περίπτωσι, κατὰ τὴν ὁποία ἓνα μέρος τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ διακόπτει σχέσι καὶ κοινωνία μὲ τοὺς κανονικοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας «*ἀναντιῶς*» καὶ «*ἀνευλόγως*», ἐπικαλούμενο «*ζητήματα ἰάσιμα*» ἢ παραπτώματα προσωπικὰ τῶν ἀρχιερέων².

4. Ἡ αἵρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέρρευσε ἡ καινοτομία τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ καὶ χαρακτηρίζεται ὡς «*ζήτημα ἰάσιμον*», ἐφ' ὅσον ἔχει ὑποστῆ πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως βαθειὰ θεολογικὴ ἀνατομία καὶ δικαίως καὶ ἐγκύρως ἔχει χαρακτηρηθῆ ὡς «*κάτι πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως*» καὶ ὡς «*νόσος πρὸς θάνατον*»³, ὡς «*ὄ πλέον ἀπαίσιος συγκρητισμὸς*» καὶ ὡς «*χείρων πάσης αἵρέσεως*»⁴, τέλος δὲ ὡς «*ἀνήκουστος προδοσία*»⁵.

5. Ἐπομένως, ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο* καὶ εἶναι Ἀντι-οικουμενισταί, ὄχι μόνο δὲν εἶναι *Σχισματικοί*, ἀλλὰ συγκροτοῦν τὸ *Ἀκαινοτόμητο Πλήρωμα* τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο ἔχει *ἀποτειχισθῆ* νομίμως καὶ κανονικῶς ἀπὸ τοὺς *Καινοτόμους* καὶ *ἐνίσταται θεαρέστως*⁶, δηλαδὴ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν εἰρήνευσι καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

γ. Ἡμερολογιακὸ καὶ Οἰκουμενισμὸς

1. Ἡ ἄρρηκτος σχέσις *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* καὶ *Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως* τεκμηριώνεται ἀπολύτως, θεολογικὰ καὶ ἱστορικὰ, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑφίσταται μεταξύ των *σχέσις αἰτιότητος*.

2. Οί πηγές μαρτυροῦν, ὅτι οἱ *Μεταρρυθμισταὶ τοῦ 1924* εἶχαν προσδώσει στὸ *Ἡμερολογιακὸ* μίαν σαφεστάτην *οἰκουμενιστικὴν διάστασιν*, ἐφ' ὅσον

α. ἐνεργοῦσαν μὲ τὴν αἴσθησι, ὅτι ἀποτελοῦσαν «μέλη τῆς παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος»·

β. διεσκέπτοντο μὲ τὴν πεποίθησι, ὅτι «ἤλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τουλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ»·

γ. ἐπεδίωκαν τὴν «ἐξυτηρέτησιν τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος»·

δ. ἀπέβλεπαν στὴν «προσέγγισιν τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν»·

ε. θεωροῦσαν τὸ *Νέο Ἡμερολόγιο* ὡς «τὸν πρῶτον λίθον διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ»⁷.

3. Ἐπίσης, τὴν ἄμεση σχέσι *Οἰκουμενισμοῦ-Ἡμερολογιακοῦ* ἐγνώριζε πλήρως ὁ *Μεταρρυθμιστὴς τοῦ 1924*, δηλαδὴ αὐτὸς οὗτος ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος († 1938), ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον εἶχε ἐγκολληθῆ συνειδητὰ τὴν προϋπόθεσι τῆς *Μεταρρυθμίσεως*, δηλαδὴ τὴν οἰκουμενιστικὴν *Ἐγκύκλιον τοῦ 1920* τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ εἶχε συνεργασθῆ μὲ τὸν καινοτόμο Μελέτιο Μεταξάκη στὶς προοπτικὲς τῆς, ὥστε ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος νὰ θεωρῆται σήμερα πρωτοπόρος *Οἰκουμενιστῆς* καὶ ὡς ἓνας ἐκ τῶν θεμελιωτῶν τοῦ *Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν*⁸.

δ. Ὁ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς

1. Ὁ αἰρετικὸς καὶ συγκρητιστικὸς χαρακτήρας τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαπιστωθῆ καὶ διακηρυχθῆ δημοσίως ἀπὸ νέφος ἐπιφανῶν προσώπων, ὥστε ἀπὸ τοῦ 1920 (καὶ εἰδικὰ τοῦ 1924) καὶ ἐξῆς, ἡ στάσις ἔναντι τῆς παναιρέσεως αὐτῆς ἀποτελεῖ ἀναντίρρητα τὸ κριτήριον καὶ τὴν *λυδίαν λίθον* τῆς ὀρθοδοξίας ἐκάστου.

2. Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀνδρέας Θεοδώρου († 2004) περιέγραψε τὸν *Οἰκουμενισμόν*, ὡς

«κάτι πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως»· «ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ὑπέρβασις, ἀμνήστευσις, παραθεώρησις, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν νομιμοποιήσις καὶ δικαίωσις τῶν αἰρέσεων»· «ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον!»· «ὁ Οἰκουμενισμὸς, τὸ φοβερὸν τοῦτον θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ δικέφαλον ἐκκλησιολογικὸν τέρας, περισφίγγει ἀσφυκτικῶς διὰ τῶν πλοκάμων του ὀλόκληρον τὸ ἄχραντον Σῶμα τῆς

Ὁρθοδοξίας. Ὁ διαγραφόμενος ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου κίνδυνος ἴσως εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»⁹.

3. Ὁ μακαριστὸς Καθηγητὴς Πανεπιστημίου Κωνσταντίνος Μουρατίδης (†) εἶχε ἀποφανθῆ κατηγορηματικῶς, ὅτι

«ἐν τῷ χώρῳ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, [τοῦ κορυφαίου αὐτοῦ θεσμικοῦ ὄργάνου τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως], συντελεῖται ὅ,τι κατηγορηματικώτατα ὑπὸ τῆς διδασκαλίας» τῶν Ἁγίων Πατέρων «ἀποκλείεται καὶ καταδικάζεται, ἤτοι ἡ συνεργασία μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Αἰρέσεως καὶ ἀντιστοίχως Ὁρθοδόξων καὶ Αἰρετικῶν ἐπὶ θεμάτων Πίστεως, ὡς ἡ ἐν συνεργασίᾳ σύνταξις θεολογικῶν κειμένων καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ συμμετοχὴ εἰς λατρευτικὰς συνάξεις καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐκπροσώπησις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς ἀνθρωπότητος κλπ.»· πάντα δὲ ταῦτα συνιστοῦν «κατάφωρον παραβίασιν θεοπνεύστων ἱερῶν Κανόνων καὶ θεμελιωδῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν, δι' ἧς πλήττεται αὐτὴ αὐτὴ ἡ οὐσία καὶ ἡ ἐν γένει λυτρωτικὴ πορεία τῆς Ὁρθοδόξίας»¹⁰.

4. Τὸ πρόσφατο «Διορθόδοξο Συνέδριον Θεσσαλονίκης» (20-24.9.2004), τὸ ὁποῖο εἶχε ὡς θέμα: «Οἰκουμενισμός: Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις», μετὰ ἀπὸ ἐξήντα περιόδου Εἰσηγήσεις, στὰ Πορίσματά του ἐχαρακτήρισε τὸν Οἰκουμενισμό, Διαχριστιανικὸ καὶ Διαθρησκειακὸ,

ὡς «παναίρεση», ὡς τὴν «μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἵρεση στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας», «μὲ βαρύτερες σωτηριολογικὲς ἐπιπτώσεις» καὶ διεκήρυξε ὅτι «οἱ διαθρησκειακὲς συναντήσεις καὶ οἱ διαθρησκειακοὶ διάλογοι ἔχουν ὀδηγήσει σὲ ἀνεπίτρεπτο συγκρητισμό»¹¹.

ε. Ἡ διαίρεσις τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν

1. Στὴν ἱερὰ ἔνστασι κατὰ τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταὶ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, παραχωρήσει Θεοῦ, ἔχουν διαιρεθῆ σὲ ποιμίλες ἀκοινωνήτες ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες, διότι κατὰ κύριο λόγο δὲν ἔχουν μίαν κοινὴ ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία.

2. Μέρος τῶν εὐσεβῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἔχει ἐκτραπῆ σὲ ἓναν στεῖρο ἀντι-νεοημερολογισμὸν, ἐνῶ ἄλλοι ἔχουν αὐτο-περιχαρακωθῆ, υἱοθετήσαντες μίαν ἀντι-θεολογικὴ ἐνδοστρέφεια, ἡ ὁποία τοὺς ὠδήγησε

στην διακήρυξι τῆς ἐκκλησιολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Κοινότητος των.

3. Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων κατ' ἀρχὴν (in principio) θεωρεῖ ὡς εὐκταίαν τὴν συνεργασία καὶ περαιτέρω τὴν ἔνωσι Αὐτῆς με' ἐκεῖνες ἐκ τῶν Κοινοτήτων τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖες ὁμως πληροῦν ὅπωςδήποτε τὰ κριτήρια τῶν ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων.

4. Ἐν τούτοις, ἐκτιμᾶται ὅτι ἡ συνεργασία αὐτή, στὴν προοπτικὴ τῆς ἐνώσεως τῶν ποικίλης προελεύσεως Κοινοτήτων τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶναι ἐφικτή, ἐφ' ὅσον πρωτίστως ἐπικρατεῖ μία πρωτοφανὴς σύγχυσις θεολογικῶν κριτηρίων, κυρίως δὲ ὑφίσταται τὸ ἀγεφύρωτο χάσμα τῆς ἐκκλησιολογικῆς ἑτερότητος.

5. Ἡ στάσις αὐτὴ βασίζεται στὴν πεποίθησι, ὅτι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις κάθε ἐνωτικῆς προσπαθείας ἐντὸς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου εἶναι ἡ πλήρης ἀποσαφήνισις τῶν ἐξῆς δύο καιρίων θεμάτων:

α. τῆς θέσεως τῶν ἀκριτῶν εἰσέτι αἰρετικῶν καὶ τῶν κοινωνούντων με' αὐτούς, ὡς εἶναι οἱ καινοτόμοι Οἰκουμενισταί, ἐν τῷ Σώματι τῆς Ἐκκλησίας¹².

β. τῶν κριτηρίων πρὸς διαπίστωσιν τῶν ἐγκύρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων, ἐφ' ὅσον ἡ κατάλυσις παντὸς θεολογικοῦ, κανονικοῦ καὶ ἠθικοῦ φραγμοῦ, προφάσει τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς Καινοτομίας, φαινόμενο δυστυχῶς ἤδη συνηθέστατον, συγκαταλύει πᾶσαν ἔννοιαν ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καὶ ἀποτρέπει κάθε ἐνωτικὴν προοπτικὴν.

β. Ὑπενθυμίζεται ἐνδεικτικῶς, ὅτι ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ἀναφερόμενος ad hoc στὸ ζήτημα τοῦτο, καθορίζει με' ἀπόλυτη πατερικὴ τεκμηρίωσι, «κατὰ πάντας τοὺς Ἁγίους», τὰ γνωρίσματα τοῦ «ἀδιαβλήτου» καὶ «ἀκαταγνώστου» Κληρικοῦ, με' τὸν ὁποῖον ὀφείλουν οἱ ἐνιστάμενοι Ὁρθόδοξοι, ἐν καιρῷ αἰρετικῆς συγχύσεως, νὰ ἔχουν κοινωνίαν,

α. διότι, κατὰ τὸν Ὅσιον, ἡ αἵρεσις δὲν εἶναι τὸ μόνον κώλυμα πρὸς κοινωνίαν· ὑπάρχουν καὶ ἄλλα κωλύματα: εἶναι τὰ κανονικῆς φύσεως, ὡς καὶ τὰ «κατὰ τὸν βίον ὑποπτευόμενα καὶ ἠκουόμενα σφαλερά»·

β. διότι, τὰ κανονικὰ κωλύματα καὶ τὰ «προδήλως» «κατὰ βίον σφαλερά», «εἰ καὶ δεύτερα», ἐν σχέσει με' τὴν αἵρεσιν, «ἀλλ' οὐκ ἔλαττα τοῖς εὐσεβῶς ἀναθεωροῦσιν», ἐφ' ὅσον «θάτερον ὑπὸ θατέρου βάλλεται»·

γ. διότι, παραμένει ἐν ἰσχύει καὶ σήμερα ἡ τόσο ἐπικαιρὸς πατερικὴ προτροπή: «Περιογάζου, πολυπραγμόνει· οὐ γὰρ ἀκίνδυνος ἡ ἀνεξέταστος κοινωνία· περὶ γὰρ μεγάλων ὁ κίνδυνος» (Ἱεροῦ Χρυσοστόμου)· «(ἄς) ἐκζητήσωμεν τοίνυν καὶ πολυπραγμονήσωμεν παρ' οὗ ὀφείλομεν κοινωνήσαι»¹³.

στ. Πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἐνότητα

1. Τὸ ὄραμα τῆς εἰρηνεύσεως καὶ τῆς ἐπανενώσεως τῶν διηρημένων Ὁρθοδόξων, Ἀντι-οικουμενιστῶν καὶ Οἰκουμενιστῶν, στὴν προοπτικὴ ἄλλωστε καὶ τῆς ταυτοχρόνου **θεραπείας** τῶν πολυδιασπασμένων Κοινοτήτων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἀπαιτεῖ τὶς ἐξῆς τρεῖς συγκεκριμένες, δραστηκῆς καὶ σωτήριες, **θεραπευτικῆς** ἐνέργειες ἐκ μέρους τῶν **Καινοτόμων**, ἐν ταπεινώσει καὶ μετανοίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Πατερικῆς Ὁρθοδοξίας:

α. Νὰ διακηρύξουν τὴν **ἀποκλειστικότητα** (exclusiveness) τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ Σωτηριολογίας·

β. Νὰ ἀποκηρύξουν τὴν συγκρητιστικὴ **Οἰκουμενικὴ Κίνησι**, ὡς καὶ τὴν **περιεκτικότητα** (comprehensiveness) τῆς οἰκουμενιστικῆς ἐκκλησιολογίας, ταυτοχρόνως δὲ νὰ ἀποχωρήσουν ἀπὸ ὅλα τὰ θεσμικὰ τῆς **Ὁρανα**.

γ. Νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ἐορτολογικὴ ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων, μέσῳ τῆς ἐπανόδου στοῦ **«ἀπ' αἰῶνων κρατοῦν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον»**, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐθεωρεῖτο πάντοτε **«ὡς μόνον ἀρμόζον τῇ Ἐκκλησίᾳ»**, **«διὰ τὸ εἶναι πατροπαράδοτον καὶ ἐκκλησιαστικῶς ἀνάκαθεν κεκυρωμένον»¹⁴**.

2. Οἱ βαρύτατα καὶ ἀποκλειστικὰ ἐνοχοὶ τῆς τραγικῆς διαρέσεως τῶν Ὁρθοδόξων, βεβαίως δὲ καὶ ὄλων τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, εἶναι οἱ καινοτόμοι **Οἰκουμενισταί**, οἱ ὁποῖοι ἄς ἀναλάβουν, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς, τὶς εὐθύνες τους, διότι κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομο:

«οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαρεθῆναι» καὶ «οὐδὲ μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τὴν ἁμαρτίαν»¹⁵.

*Ἐκ τῆς Γραμματείας
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων
τῇ 2α Ὀκτωβρίου 2006 ἐκ.ἡμ.*

† Ἀγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης

-
- 1.** Πρωτοδευτέρως Ἀγίας Συνόδου, *Ἱερὸς Κανὼν ΙΕ΄*.
 - 2.** Ἀγίων Ἀποστόλων, *Ἱερὸς Κανὼν ΛΑ΄* Πρωτοδευτέρως Ἀγίας Συνόδου, *Ἱερὸς Κανὼν ΙΕ΄ Μ. Βασιλείου*, *Ἱερὸς Κανὼν Α΄*. Βλ. καὶ *Σχόλια* στοὺς ἐν λόγῳ Ἱεροῦς Κανόνας.
 - 3.** Ἀνδρέου Θεοδώρου, *Ἡ Ὁρθοδοξία χθὲς καὶ σήμερον*, σελ. 21, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1973.
 - 4.** Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, *Ἄρθρα-Μελέται-Ἐπιστολαί*, τ. Α΄, σελ. 163-164, ἐν Ἀθήναις 1981.
 - 5.** Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, *«Μία Ὁρθόδοξος Γνωμάτευσ καὶ Μαρτυρία»*, περιοδ. «Κοινωνία», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 95-101.
 - 6.** Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου, PG τ. 99, στλ. 1045D/Ἐπιστολὴ ΛΘ΄, *Θεοφίλω Ἠγουμένω*, E.L.I.

7. **Διονυσίου Μ. Μπατιστάτου** (έπιμέλ.), *Πρακτικά και Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθοδόξου Συνεδρίου* (10.5-8.6.1923), σελ. 72, 14, 6, 57 καὶ 189, Ἀθήνα 1982.
8. **Ἀντωνίου Μ. Παπαδοπούλου**, «*Ἡ Στάσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐναντι τῶν Σχέσεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς Ἐτεροδόξους*», σὺν Μαρτυρία καὶ Διακονία τῆς Ὁρθοδοξίας Σήμερα, τ. II, σελ. 85-87, ἐκδόσεις «Ἀδελφῶν Κυριακίδης», Θεσσαλονίκη 1998· **Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Α. Στράγκα**, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία..., τ. Β΄, σελ. 901-914, Ἀθήνα 1970.
9. **Ἀνδρέου Θεοδώρου**, ἐνθ' ἀνωτ., σελ. 21 καὶ 23.
10. **Κωνσταντίνου Δωρ. Μουρατίδου**, Οἰκουμενικὴ Κίνησις - Ὁ σύγχρονος μέγας πειρασμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας, σελ. 71-72 καὶ 87, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήνα 1973.
11. «**Διορθοδόξου Συνεδρίου Θεσσαλονίκης**» (20-24.9.2004), *Πορίσματα*, ἐφημερ. «**Ὁρθόδοξος Τύπος**», ἀριθ. 1577/17.12.2004, σελ. 5· περιοδ. «**Θεοδρομία**», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2004, σελ. 504-521· περιοδ. «**Παρακαταθήκη**», ἀριθ. 38/ Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2004, σελ. 2-12.
12. Βλ. μελέτην μας: «*Ἡ θέσις τῶν ἀκρίτων αἰρετικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ*», περιοδ. «**Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία**», περιοδ. Β΄, ἀριθ. 1/Ἰανουάριος 2000, σελ. 19-36.
13. Βλ. **Ὁσίου Θεοδώρου Στουδίτου**, PG τ. 99, στλ. 1101-1108/ *Ἐπιστολὴ ΝΓ΄, Στεφάνῳ ἀναγνώστη καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ, E.L.I.*
14. **Βασιλείου Θ. Σταυρίδου - Εὐαγγελίας Α. Βαρέλλα**, Ἱστορία τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, σελ. 325, *Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1902*, ἐκδόσεις «Π.Π.Μ.», Ἀνάλεκτα Βλατάδων - 47, Θεσσαλονίκη 1996.
15. **Ἱεροῦ Χρυσοστόμου**, PG τ. 62, στλ. 85/ *Εἰς τὴν πρὸς Ἐφεσίους, Ὁμιλία ΙΑ΄*, § 4.

